

Rok 1905.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVI. — Wydana i rozesłana dnia 26. kwietnia 1905.

Treść: M 64. Rozporządzenie, zawierające ogłoszenie Regulaminu telegraficznego.

64.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 18. kwietnia 1905, zawierające ogłoszenie Regulaminu telegraficznego.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 10. kwietnia 1905 i w wykonaniu dekretu kancelaryi nadwornej z dnia 25. stycznia 1847, l. 2581, zb. ust. adm. Nr. 9, wydaje się następujący Regulamin telegraficzny, który od dnia 1. maja 1905 rozpocząć ma moc obowiązującą. Regulamin telegraficzny, ogłoszony rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 16. lipca 1873, Dz. u. p. Nr. 130, traci równocześnie moc obowiązującą.

Regulamin telegraficzny.

I. Przepisy ogólne.

§ 1. (Obszar mocy obowiązującej.) Postanowienia tego Regulaminu telegraficznego obowiązują w całym obrocie telegraficznym, w którym pośredniczy c. k. państwowego urząd telegraficzny i kolejowe stacje telegraficzne, otwarte dla powszechnej komunikacji telegraficznej.

§ 2. Prawo korzystania z urządzeń telegraficznych. Korzystanie z c. k. państwowego urzędu

telegraficznego wolne jest dla każdego. Rząd ma jednak prawo, jeżeli uzna to za potrzebne, zawiesić służbę telegraficzną albo w zupełności albo też na pewnych liniach i dla pewnych rodzajów korespondencji, i to na oznaczony lub nieoznaczony prze ciąg czasu.

§. 3. (Kontrola osnowy depeszy.) Depesze prywatne, których osnowa jest groźną dla państwa lub narusza ustawy, porządek publiczny lub obyczajność, wyłączone są z obrotu. Jeżeli przesłania depeszy odmówiono, winien urząd nadawczy zawiadomić o tem natychmiast nadawcę, jeżeli jest mu znany.

Depeszę wstrzymać może nietylko urząd nadawczy, ale także każdy urząd telegraficzny po drodze, jak niemniej urząd w miejscu przeznaczenia.

Pisemnych oryginałów tych depesz, które już po przyjęciu wstrzymano, nie zwraca się nadawcy.

§ 4. (Zabezpieczenie tajemnicy depesz.) Tajemnicy depesz należy surowo przestrzegać.

Pisemnego oryginału depeszy nie wolno wy dawać nikomu, odpis jej zaś tylko nadawcy lub adresatowi albo ich wykazanym pełnomocnikom.

Funkcjonariuszom urzędu telegraficznego jest udzielanie treści depesz lub choćby tylko nazwiska korespondentów — nadawcy i adresata — jakież innych dat depeszy osobom trzecim surowo wzbro nione.

§ 5. (Doręczanie w razie śledztwa karno-sądowego lub w razie konkursu.) W śledztwach karno-sądowych należy depesze, nadchodzące do obwinionego, wydawać na żądanie właściwemu sądowi.

Na żądanie prokuratorów państwa zatrzymywają należy depesze aż do nadejścia sądowego polecenia. Jeżeli polecenia tego jednak do dni trzech nie wydano, nie wolno doręczenia dłużej wstrzymywać.

Jeżeli adresat jest w konkursie, wydawać należy nadchodzące dla niego depesze na zarządzenie sądu konkursowego zarządcy masy.

§ 6. (Informacyjne, odpisy.) Tak nadawca jak i adresat depeszy może w telegraficznej lub pocztowej drodze zasięgać informacji co do depeszy, a mianowicie za pośrednictwem nadawczego lub odbiorczego urzędu telegraficznego. Ponadto mają nadawca i adresat depeszy, jakież ich pełnomocnicy, prawo żądać wglądu w pisemny oryginał nadawczy i wydania za zapłatą przepisanej należytości uwierzytelnionych odpisów oryginalnej depeszy lub przechowanego ewentualnie wygotowania informacji. W tym celu wnieść należy do c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów pisemną prośbę, która zawierać ma potrzebne do odszukania depeszy wskazówki (nazwę urzędu nadawczego, dzień nadania, adresata, osnowę i podpis depeszy).

Prawo zasięgania informacji i żądania odpisów lub wglądu w pisemny oryginał gaśnie po upływie okresu, wyznaczonego na przechowywanie depesz, to jest po ośmiu miesiącach, licząc od miesiąca, następującego po tym miesiącu, w którym depeszę nadano.

Wydawane odpisy depesz zaopatrywa władza wydająca formułką: „Für die richtige Abschrift (Pour la copie conforme:)” oraz pieczęcią urzędową lub urzędowym stemplem.

Pod wspomnianymi wyżej warunkami żądać można także odpisów recepisów nadawczych i odbiorczych.

§ 7. (Odpowiedzialność zarządu telegrafów.) Zarząd telegrafów nie przyjmuje względem oddanych mu do przesłania lub doręczenia depesz żadnej odpowiedzialności jakiegokolwiek bądź rodzaju; nie odpowiada przeto także bezwarunkowo za szkody, powstałe ewentualnie z przeoczeń lub przypadków, zaszłycych w służbie telegraficznej.

Zwrot taksy ma miejsce tylko w granicach tym regulaminem telegraficznym ustalonych (§ 45).

§ 8. (Władze, postępowanie.) Na zażalenia w sprawach telegraficzno - służbowych rozstrzyga Dyrekcyja poczt i telegrafów; przeciw jej rozstrzygnięciu i odwołać się można do Ministerstwa handlu w przeciągu czterech tygodni, począwszy od dnia doręczenia rezolucji. Odwołanie wnieść należy w tej Dyrekcyi poczt i telegrafów, która rezolucję wydała.

II. Nadawanie depesz.

A. Ułożenie.

§ 9. (Sposób pisania.) Każda depesa winna być pisana wyraźnie niemieckimi lub łacińskimi literami lub takimi znakami pisarskimi, które można oddać telegraficznie (§ 10).

Wszelkie dodatki wpisane, dopiski marginesowe, przekreślania i napisy musi nadawca potwierdzić podpisem.

§ 10. (Znaki pisarskie.) Przy układaniu depesz używać można następujących znaków pisarskich:

a) liter: A, B, C, Ch (jako jedna litera), D, E, F, G, H, I, J, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, T, U, V, W, X, Y, Z, Ä, Å, É, Ñ, Ö, Ü; lub a, b, c, ch (jako jedna litera), d, e, f, g, h, i, j, k, l, m, n, o, p, q, r, s, t, u, v, w, x, y, z, ä, å, á, é, ñ, ö, ü;

b) cyfr: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0. Rzymskie cyfry należy wyrazić przez dodatek „römisch“.

c) interpunkcji i innych znaków, jak: kropka (.), przecinek (,), średnik (;), dwukropiec (:), pytajnik (?), wykrzyknik (!), apostrof ('), łącznik lub domyślnik (—), nawias (), cudzysłów („“), kreska ułamkowa (/), podkreślenie;

d) znaków konwencjonalnych:

= D = albo	{ dringend urgent
= RPx = albo	{ Antwort bezahlt x Wörter Réponse payée x mots
= RPDx = albo	{ Dringende Antwort bezahlt x Wörter Réponse payée urgente x mots
= TC = albo	{ Kollationierung Collationnement

= PC = albo	{	Telegramm mit telegraphischer Empfangsanzeige Télégramme avec accusé de réception télégraphique
= PCD = albo	{	Telegramm mit dringender telegraphischer Empfangsanzeige Télégramme avec accusé de réception télégraphique urgent
= PCP = albo	{	Telegramme mit postalischer Empfangsanzeige Télégramme avec accusé de réception postal
= FS = albo	{	Nachsenden Faire suivre
-	{	Post Poste
= PR = albo	{	Post rekommandiert Poste recommandée
-	{	Eilbote Exprès
= XP = albo	{	Eilbote bezahlt Exprès payé
= XPrx = albo	{	Eilbote bezahlt x Fr. Exprès payé x fr.
= XPT = albo	{	Eilbote bezahlt, Botenlohn telegraphisch anzeigen Exprès payé télégraphe
= XPP = albo	{	Eilbote bezahlt, Botenlohn brieflich anzeigen Exprès payé lettre
= RO = albo	{	Offen zustellen Remettre ouvert
= MP = albo	{	Zu eigenen Händen zustellen Remettre en mains propres
= J = albo	{	Bei Tag zustellen Jour
= TR = albo	{	Telegraphlagernd Télégraphe restant
= GP = albo	{	Postlagernd Poste restante
= GPR = albo	{	Postlagernd rekommandiert Poste restante recommandée
= TMx = albo	{	x Adressen x adresses.

§ 11. (**Zestawienie depeszy.**) Układając depeszę, należy pisać istotne jej części składowe w następującym porządku:

1. ewentualne osobliwsze zlecenia co do przesyłania (§ 12);
2. adres (§ 13);
3. tekst (§ 14 do 17);
4. podpis (§ 18).

§ 12. (**Osobliwsze zlecenia.**) Nadawca winien wyraźnie na pismnym oryginalu wypisać ewentualne szczególne zlecenia, jak: znaki konwencjonalne (§ 10 d) i inne bliższe oznaczenia, które się odnoszą do przesyłania lub też doręczenia.

Przy depeszy z kilkoma adresami należy daty te umieścić przed każdym z adresów, którego się one tyczą. Jeżeli chodzi o depeszę pełną lub depeszę z kilkoma adresami, która ma być kolacyonowana, natenczas wystarczy daty, odnoszące się do nagłości lub kolacyonowania tylko raz wypisać i to przed pierwszym adresem.

§ 13. (**Adres.**) Adres zawierać ma wszystkie szczegóły, które dają rękojmię przesyłania depeszy na miejsce przeznaczenia i doręczenia jej adresatowi bez osobnych dochodzeń lub też wywiadów. Daty te, z wyjątkiem nazwisk osób, wypisać należy w depeszach międzynarodowych w języku francuskim lub też w języku w kraju przeznaczenia używanym.

Przy adresach, zwyczajnie w wielkich miastach, podać należy przynajmniej ulicę i numer domu, mieszkania, następnie imię i nazwisko adresata.

Depesz takich, których adres nie zawiera co najmniej nazwiska adresata i urzędu miejsca przeznaczenia, z reguły nie przyjmuje się do wysłania.

Adres może być pisany w formie umówionej lub skróconej. Nazwa miejsca przeznaczenia musi być jednak podana na końcu skróconej depeszy. Prawo żądania, by depesze z takim adresem były doręczane, jest zawiśle od poprzedniego zgłoszenia adresu i dopuszczałości jego w urzędzie oddawczym. Za to należy uścić należytość rejestrową.

Przyjmowanie depesz poste-restante lub télégraphe restant z umówionymi czy też skróconymi adresami jest niedozwolone.

We wszystkich przypadkach nadawca przypisze sam sobie następstwa niedokładności podanego adresu. W razie niedokładnego adresu nie przysłupa mu tedy pod żadnym warunkiem prawo do żądania zwrotu należytości.

§ 14. (Tekst.) Tekst depesz można układać w mowie jawnej lub tajnej; ta ostatnia może być albo umówiona lub szyfrowana. Każdego z tych rodzajów mowy używać można — w jednej i tej samej depeszy — samego tylko, lub w połączeniu z innymi, w którym to ostatnim przypadku oznacza się depesz jako „mieszana”.

Depesze bez tekstu są dopuszczalne; przeciwnie niedozwolonym jest, by tekst depeszy składał się wyłącznie z jednego lub więcej znaków piśmiarskich.

§ 15. (Depesze w mowie jawnej.) W jawnej mowie jest tekst ułożony, jeżeli jest zestawiony ze słów do ruchu telegraficznego dopuszczonych języków w ten sposób, że budowa zdań oddaje myśl ogólnie zrozumiałą; wolno jest używać do tekstu słów jednego lub więcej z tych języków.

Dopuszczone są języki: niemiecki, czeski, kroakie, iliryjski, włoski, polski, rumuński, russki, serbski, sławoński, słowacki, słowęński, węgierski, anamicki, arabski, ormiański, bułgarski, duński, angielski, flamandzki, francuski, grecki, hebrejski, holenderski, japoński, maloruski, łaciński, luksemburski, malajski, norweski, perski, portugalski, rosyjski, szwedzki, syamski, hiszpański i turecki.

Używanie znaków fabrycznych, liter, które przedstawiają znaki ogólnego kodeksu handlowego i są używane w semaforecznych depeszach, następnie skróconych wyrażeń, w zwyczajnej lub handlowej korespondencji używanych, nie odbiera depeszy charakteru depeszy w mowie jawnej ułożonej.

Ściągania lub zmiany słów, niezgodne ze zwyczajem mówienia, nie są dozwolone.

§ 16. (Depesze w umówionej mowie.) W umówionej mowie ułożony jest tekst wtedy, jeżeli się składa ze słów, które, chociaż wzięte są z jednego lub więcej niż podanych języków, a zatem pojedynczo dla siebie znaczenie mają, w związku jednak ogólnie zrozumiałego zdania nie tworzą.

Pojedyncze słowa depeszy, ułożonej w mowie umówionej, czy są one wzięte z zasobu słów jednego języka, czy też umyślnie utworzone zostały, muszą się składać z głosek, które w jednym z niżej podanych języków po zwyczaju wymówić można; języki te są: niemiecki, angielski, francuski, holenderski, włoski, portugalski, hiszpański i łaciński. Pojedyncze słowo nie może zawierać więcej jak dziesięć liter alfabetu Morse'go.

Kombinacje, nie odpowiadające tym warunkom, uważa się za litery o tajnym znaczeniu i od-

powiednio do tego się taksuje; kombinacje jednak takie, które powstały przez połączenie dwóch lub więcej słów wbrew zwyczajowi mówienia, są wogóle niedopuszczalne.

§ 17. (Depesze w mowie szyfrowanej.) W mowie szyfrowanej depesza jest ułożona, jeżeli tekst się składa:

1. z pojedynczych, arabskich cyfr lub też z grup czy serii takich cyfr o tajnym znaczeniu, lub

2. z pojedynczych liter, czy też grup, lub serii liter o tajnym znaczeniu, lub

3. ze słów, nazw, wyrażeń lub połączeń liter, które nie odpowiadają ustalonym warunkom dla mowy jawnej (§ 15) lub umówionej (§ 16).

Międzynarodowe cyfry i litera z tajnym znaczeniem w tekście jednej i tej samej depeszy nie jest dozwolone.

Grup liter, wspomnianych w przedostatnim ustępie § 15 (jawna mowa) nie uważa się za litery o tajnym znaczeniu.

§ 18. (Podpis.) Podpis można skrócić lub zupełnie wypuścić.

Nadawca depeszy prywatnej jest upoważniony żądać umieszczenia w depeszy uwierzytelnienia swego podpisu i przesyłania go w dosłownem brzmieniu lub w formule: „Unterschrift legalisiert durch

Urzędnowi nadawczemu wolno uwierzytelnienie podpisu depeszy tylko wtedy przyjmować i eksponować, jeżeli dokonane zostało przez c. k. sąd lub c. k. notaryusza i zaopatrzone jest stemplem lub pieczęcią podpisanej władzy, względnie osoby urzędowej; urzędem telegraficznym samym uwierzytelniać nie wolno.

Przy liczeniu słów, w celu obliczenia taksy, wlicza się uwierzytelnienie tak, jak w depeszy jest wypisane.

Pisemne oryginały depesz rządowych muszą być opatrzone pieczęcią lub stemplem wysyłającej władzy.

§ 19. (Uiszczanie należności stempelowej przy podaniach w drodze telegraficznej.) Podania stemplowane, wnoszone do władz austriackich, jeżeli się je wnoszą telegraficznie, mają być oddane odośnie urzędu telegraficznemu bez stempla.

Obowiązkowi stemplowania czyni się przy takich depeszach w ten sposób zadość, że strona

wniesie do władzy, do której depesza wstosowana, w przeciągu ośmiu dni po nadaniu tej ostatniej, podanie dodatkowe, treść jej w zupełności lub przy najmniej wyciąg zawierający, które musi być należycie ostemplowane i zaopatrzone napisem „Erfüllungsstempel für das Telegramm vom . . . (Datum) nachstehenden Inhaltes“.

B. Nadawanie.

§ 20. (Miejsca nadawcze.) Nadawać depesze można:

- w urzędach telegraficznych,
- w urzędach pocztowych,
- w składach pocztowych,
- w stacyach telefonicznych,
- przez oddanie listonoszowi wiejskiemu,
- przez wrzucenie do skrzynki listowej (pneumatycznej),

w końcu w miejscowości, gdzie nie ma ani urzędu telegraficznego państwowego ani stacy telegrafo kolejowego, przez oddanie posłańcowi telegraficznemu. Ten obowiązany jest czekać do dziesięciu minut na takie depesze.

§ 21. (Godziny służbowe.) Depesze w urzędach telegraficznych nadawać można tylko w czasie dla nich obowiązujących, na przybitem ogłoszeniu uwidocznionych godzin służbowych.

Depesze jednak tak rzadkie jak i prywatne, odnoszące się do wypadków nieszczęśliwych wszelkiego rodzaju, obowiązane są zakłady telegraficzne, jeżeli to możliwe, przyjmować także poza przepisami godzinami urzędowymi; takie depesze należy z największym możliwym pospiechem wysyłać na miejsce przeznaczenia.

Urzędy telegraficzne dzieli się podług czasu, w którym są otwarte, na cztery klasy, mianowicie:

- a) z nieprzerwaną dzienną i nocną służbą (N),
- b) z połowiczną (do 10 godziny wieczór lub do północy trwającą) służbą nocną (N/2),
- c) pełną służbą dzienną (C) i
- d) ograniczoną służbą dzienną (L).

Godziny służbowe urzędów z połowiczną służbą nocną zaczynają się przez cały rok o godzinie 7. rano.

Godziny służbowe urzędów z pełną służbą dzienną zaczynają się z reguły, i to w czasie od 1. kwietnia do 30. września o godzinie 7. rano, w innych miesiącach o godzinie 8. rano i trwają jednym ciągiem aż do godziny 9. wieczór.

Godziny służbowe w urzędach z ograniczoną służbą dzienną trwają z reguły w dniu powszednie i w przypadające na dniu powszednie święta od godziny 8. do 12. przed południem i od godziny 2. do 6. po południu, w niedziele zaś tylko od 8 $\frac{1}{2}$ do 11 $\frac{1}{2}$ godziny przed południem i od godziny 3. do 4. po południu.

W ruchu telegraficznym obowiązuje czas średnio-europejski.

§ 22. (Depesze do miejscowości, leżących poza obrębem sieci telegraficznej.) Depesze do miejscowości poza obrębem miejscowości urzędu oddawczego można na miejsce przeznaczenia wysyłać pocztą lub posłańcem, zależnie od życzenia nadawcy; żądanie dalszego przesyłania posłańcem stawiane być mogą tylko co się tyczy depesz do takich państw, które dla doręczania depesz mają i do wiadomości podały szybszy środek komunikacyjny, jak pocztą. Bliższe postanowienia o tem zawiera taryfa telegraficzna.

Koszta przesyłania poza linie telegraficzne środkiem komunikacyjnym, szybszym, jak poczta, ponosić musi wogół adresat.

Nadawca może jednak adresata uwolnić od ciężaru płacenia, biorąc opłatę na siebie; w takim razie musi dla gwarancji złożyć odpowiednią kwotę w Urzędzie nadawczym, jakież podać do wiadomości urzędu nadawczego nazwisko swoje i miejsce zamieszkania. Po otrzymaniu wiadomości o wysokości zapłaty posłańca, zwróci się nadawcy nadwyżkę, względnie brakującą kwotę dodatkowo się ściągnie.

Uwiadomienie urzędu nadawczego o wysokości zapłaty posłańca następić może zależnie od życzenia nadawcy albo

- a) listownie, w którym to razie depesza zawierać ma przed adresem dopisek taksie podlegający = XPP = albo „Ellbote bezahlt, Post“, lub też „Exprès payé lettre“, względnie
- b) telegraficznie; w tym przypadku należy umieścić przed adresem dopisek taksie podlegający = XPT = albo „Ellbote bezahlt, Telegraph“, lub też „Exprès payé télégraphie“.

Jeżeli zarząd urzędu odbiorczego już przedtem oznaczył i podał do wiadomości kosztu przesyłania, natenczas ma je bezwarunkowo nadawca ponosić. W tym razie mają być zmieszczone przed adresem podlegające taksie słowa „Ellbote bezahlt“, „Exprès payé“ albo „= XP =“.

Jeżeli nadawca depesz, wstosowanej do granicznej stacy, życzy sobie opłacić przesyłanie

jej poza linie telegraficzne i może podać także taksę za to pobieraną przez urząd doręczenia, natenczas może ją złożyć bez zabezpieczenia; w depeszy musi być w tym razie przed adresem podlegający taksie dopisek: „Eilbote bezahlt fr.“, albo „Exprès payé fr.“, == XPfr. ==“.

Jeżeli uiszczona kwota nie wystarczy, dopełnienie jej sięga się od adresata; jeżeli zaś sięgnięta kwota jest za wielka, reszty w takim razie nie zwraca się nadawcy.

§ 23. (Recepisy nadawcze.) Recepis nadawczy na nadane depesze wydaje się tylko na wyraźne, przy nadawaniu depeszy postawione żądanie nadawcy za opłatą 10 h.

Recepisy na rzadowe depesze są wolne od opłaty.

Ab

C. Osobliwsze zarządzenia nadawcy.

§ 24. (Cofnięcie depesz.) Kto się wylegitymuje jako nadawca depeszy, może ją wycofać lub zażądać wstrzymania jej wysłania (unieważnienia).

Jeżeli nadawca wycofa depeszę, zanim przystąpiono do odprawienia jej, natenczas zwraca się mu za tę depeszę uiszczoną taksę, po potrąceniu stałej należytości 25 h (przy depeszach lokalnych 10 h). Zwrot reszty taksy otrzymanej ma wysyłający pozwiedzić na pisemnym oryginalu depeszy.

Jeżeli urząd wysyłający wyprawił już depeszę, natenczas może nadawca żądać unieważnienia jej tylko w drodze płatnego awiza służbowego. Awizo to wysyła się o ile możliwości po kolej do wszystkich tych urzędów, przez które pierwotna depesza przechodzi, aż ją dosięgnie. Jeżeli zaś depesza, która ma być unieważniona, tymczasem doręczoną już została adresatowi, natenczas zawiadamia się go o unieważnieniu depeszy, o ile awizo nie zawiera ewentualnie temu przeciwnego zlecenia.

W razie wycofania depeszy, nadawcy oryginału jej się nie zwraca.

§ 25. (Pilne, prywatne depesze.) Nadawca depeszy prywatnej inoże jej zapewnić pierwszeństwo przy wysyłaniu i doręczeniu pod wskazanym adresem przed innymi depeszami prywatnymi, umieszczając przed adresem dopisek „Drigend“ albo == D ==, lub też „Urgent“ i płacąc potrójną taksę zwykłej depeszy o tej samej długości i dla tej samej drogi.

§ 26. (Odpowiedzi opłacone.) Wysyłający depeszę może z góry zapłacić za odpowiedź, której ząda od swego korespondenta.

W tym przypadku należy napisać przed adresem „Antwort bezahlt“ albo == RP == lub też „Réponse payée“ z dodaniem liczby słów odpowiedzi opłaconych.

Taksę za odpowiedź telegraficzną oblicza się podług podanej liczby słów i za tę drogę, którą się pierwotną depeszę wysyla.

Przy depeszach z kilkoma adresami dopisek „Antwort bezahlt“ albo == RP == lub też „Réponse payée“ z dodaniem liczby słów dla odpowiedzi z góry opłaconych umieścić należy przed adresem każdego adresata, którego oczekiwana odpowiedź ma być opłaconą.

Jeżeli nadawca chce pilną odpowiedź z góry opłacić, natenczas należy przed adresem dodatek „Dringende Antwort bezahlt“ albo == RPD == lub też „Réponse payée urgente“ z dodaniem liczby słów dla odpowiedzi z góry opłaconych napisać i według liczby słów taksę za pilną depeszę złożyć.

Przy depeszach z odpowiedzią z góry zapłaconą doręcza adresatowi urząd odbiorczy z nadeszłą depeszą równocześnie przekaz, stemplem urzędowym opatrzony, upoważniający do nadania bezpłatnej depeszy pod dowolnym adresem, w dowolnym urzędzie odbiorczym, w granicach z góry zapłacone takse.

Do nadania z góry zapłaconych odpowiedzi telegraficznych można używać tylko urzędowych przekazów umyślnie wystawionych i to w przeciągu czasu 42-dniowego, licząc od dnia ich wystawienia.

Jeżeli taksę odpowiedzi telegraficznej większą jest niż stosownie do przekazu z góry zapłacona kwota, natenczas winien niedostającą kwotę nadawca uiścić gotówką lub znaczkami pocztowymi. Jeżeli zaś naprzód zapłacona kwota większą jest od taksy za odpowiedź telegraficzną, natenczas zwraca się wysyłającemu pierwotną depeszę różnicę między wartością przekazu a kwotą za odpowiedź przypadającej takse, jeżeli o to prosi, a różnica przynajmniej 1 K wynosi.

W razie, jeżeli adresat z przekazu na odpowiedź z jakiegobądź powodu użytku nie zrobił lub wzbraniał się go przyjąć, należytość z góry za odpowiedź zapłacona będzie na prośbę nadawcy zwrócona, jeżeli przekaz zwrócony zostanie przed upływem trzymiesięcznego terminu, licząc od dnia

wygotowania. Dotyczącą prośbę wnieść należy w urzędzie nadawczym.

Upoważnienie do nadania odpowiedzi jako depeszy państowej wykazać należy, okazując depeszę państową, na którą się ma odpowiedzieć.

§ 27. (Kolacyonowanie.) Nadawca depeszy może żądać, by ją skolacyonowano, to jest dokładnie powtórzono i porównano przy odprawianiu. W tym przypadku należy napisać przed adresem dodatek „Kollationierung“ albo = TC = lub też „Collationnement“.

Taksa za kolacyonowanie równa się czwartej części taksy zwykłej depeszy o tej samej ilości słów i za tę samą drogę; także przy pilnych depeszach oblicza się tylko w wysokości czwartej części taksy zwykłej depeszy.

§ 28. (Depesze z większą liczbą adresów.) Nadawca może depeszę adresować:

- a) do kilku adresatów w jednej i tej samej miejscowości lub w różnych miejscowościach, leżących jednak w obrębie doręczenia jednego i tego samego urzędu telegraficznego, albo
- b) do jednego i tego samego adresata z kilkoma pomieszkaniemi w jednej i tej samej miejscowości lub w różnych miejscowościach, leżących jednak w obrębie doręczenia jednego i tego samego urzędu telegraficznego.

Przed adresem należy wtedy napisać dodatek taksie podlegający „x Adresen“ albo „x adresses“, względnie = TMx =.

Nazwę urzędu telegraficznego miejsca przeznaczenia umieszcza się tylko raz i to na końcu adresu.

W przypadkach pod a) wyżej wspomnianych zaopatruje się wygotowaną w urzędzie oddawczym depeszę tylko adresem tego adresata, dla którego jest przeznaczona, o ile wysyłający wyraźnie nie żądał właśnie wprost czegoś przeciwnego od tego. W tym przypadku żadanie to wyrażone zostanie dopiskiem taksie podlegającym, przed adresem umieszczonym: „Sämtliche Adressen mitteilen“, albo „Communiquer toutes adresses“.

Przy depeszach z kilkoma adresami ściąga się oprócz taksy od słów, jeszcze należytość za wygotowanie każdego odpisu. Odnośnie bliższe posłanowania są ogłoszone w taryfie telegraficznej.

Szczególniejsze zlecenia — z wyjątkiem odnoszących się do nagłości lub kolacyonowania — na-

leży umieszczać przed adresem każdego adresata, dla którego odnośna osobna czynność jest wymagana. Przy depeszy do jednego i tego samego adresata z kilkoma pomieszkaniemi w tem samem miejscu wystosowanej, należy również umieszczać szczegóły przed tymi adresami, co do których osobliwszych czynności urzędowych się wymaga.

§ 29. (Otwarte albo do rąk własnych doręczane depesze.) Wysyłający depeszę może żądać, żeby ją doręczono otwartą lub do rąk własnych. W tym celu umieszcza się przed adresem dodatek „Offen zustellen“ albo = RO = lub też „Remettre ouvert“, względnie „Zu eigenen Händen zustellen“ albo = MP = „Remettre en mains propres“.

§ 30. (Potwierdzenia odbioru.) Nadawca depeszy może żądać, by go telegraficznie albo listownie uwiadomiono o dniu i godzinie doręczenia depeszy adresatowi, jeżeli zaś depesza ma być przesłana pocztą do ostatecznego miejsca przeznaczenia, dzień i godzinę przedania służbie pocztowej natychmiast po doręczeniu, względnie oddaniu poczcie. W tym celu poda nadawca w urzędzie nadawczym nazwisko swoje i miejsce zamieszkania.

Jeżeli uwiadomienie to ma w drodze telegraficznej nastąpić, należy dopisać przed adresem „Empfangsanzeige“ albo = PC = lub też „accusé réception“. Taksa za telegraficzne potwierdzenie odbioru równa się taksie zwykłej depeszy z pięciu słów złożonej dla tego samego miejsca przeznaczenia i tej samej drogi. Jeżeli nadawca życzy sobie, by potwierdzenie odbioru jako pilne było traktowane, natenczas należy przed adresem napisać = PCD = albo „Dringende Empfangsanzeige“ lub też „accusé réception urgent“ i uścić należytość przypadającą za pełną depeszę o pięciu słowach dla tego samego miejsca przeznaczenia i tej samej drogi.

Telegraficzne potwierdzenie odbioru zalicza się pod względem przestania do prywatnych depesz; pilne potwierdzenia odbioru zwykłe równie jak potwierdzenia odbioru depesz rządowych wysyła się w porządku ustalonym dla pilnych, prywatnych depesz i dla depesz rządowych.

Jeżeli potwierdzenie odbioru ma nastąpić w drodze pocztowej, natenczas należy przed adresem dopisać „Postalische Empfangsanzeige“ albo = PCP = lub też „accusé réception postal“; potwierdzenie to musi zawierać te same daty potrzebne, co telegraficzne potwierdzenie odbioru a wysyła się je, jak opłacony, rekomendowany list z urzędem do urzędu; przypadające należytości pocztowe uiszcza wysyłający przy nadawaniu depeszy.

Natychmiast, po nadaniem w urzędzie nadawczym telegraficznego względnie pocztowego potwierdzenia odbioru, podaje się je do wiadomości nadawcy depeszy.

Jeżeli depesza nie może być natychmiast doręczona, natenczas wygotowuje się przedewszystkiem oznajnienie niedoręczalności, które ma być przesłane nadawcy. W razie jeżeli taka depesza jako niedoręczalna zameldowana później i to w przeciągu sześciotygodniowego terminu, licząc od dnia nadania depeszy w urzędzie odbiorczym, może być przecie doręczona, natenczas wygotowuje się natychmiast po doręczeniu depeszy, pocztowe, względnie telegraficzne potwierdzenie odbioru; jeżeli ten termin sześciotygodniowy minie bez rezultatu, na prośbę nadawcy depeszy zwraca się mu należycie za potwierdzenie odbioru.

Jeżeli telegraficzne potwierdzenie odbioru, wskutek posłania depeszy za adresatem przecبędzie inną drogę, jak pierwotnie przewidzianą, natenczas winien wysyłający depeszę uścić dodatkową opłatę w miarę podniesienia się należycie przypadającej na potwierdzenie odbioru według rzeczywiście przebytej drogi; jeżeli zaś za drogę, którą potwierdzenie odbioru rzeczywiście przebyło, przypada mniejsza należycie niż z góry zapłacona, powstaje stąd różnica należycie nie zwraca się.

§ 31. (Postanie za adresatem na żądanie wysyłającego.) Nadawca depeszy może żądać, by ją posłano za adresatem w inne miejsce. W tym celu dopisuje się przed adresem „Nachsenden“ albo = FS = względnie „Faire suivre“, a nadawca ma podać urzędowi nadawczemu swoje nazwisko i miejsce zamieszkania.

Jeżeli depesza zawiera zlecenie posłania za adresatem bez dalszej uwagi, natenczas ma urząd miejsca przeznaczenia wstawić nowy adres, o którym się na miejscu dowiedziała i tam przesłać depeszę. To postępowanie powtarza się tak długo, aż depesza zostanie doręczona, względnie żadnego nowego adresu dowiedzieć się nie można.

Przy nadawaniu depeszy, która ma być posłana za adresatem, ściąga się tylko należycie, przypadającą za wysłanie pod pierwotnym adresem.

Należycie za posłanie depeszy za adresatem na żądanie jej nadawcy, ma adresat uścić. Od pierwszego w adresie podanego urzędu pocztowego, liczy się tedy taksza za każde dalsze posłanie przypadająca. Łączną sumę poda się z urzędu na wstępnie depeszy.

Jeżeli posłanej za adresatem depeszy nie można doręczyć, natenczas przechowuje się ją urzędowo i odmiewa. W tym przypadku winien nadawca ponosić koszt, których wysokość urzędowi nadawczemu służbowo zostanie do wiadomości podana.

Jeżeli po dopisku „Nachsenden“ albo = FS = względnie „Faire suivre“ następują po kolej adresy, wysyła się depeszę do każdego z podanych miejsc przeznaczenia po kolej.

Jeżeli na depeszę, która ma być posłana za adresatem, zażądane będzie telegraficzne potwierdzenie odbioru, wtedy ma nadawca, w razie jeżeli depeszę posyła się za adresatem poza granice pierwotnego kraju przeznaczenia, pominąwszy nieściągnięte przy doręczeniu koszt posłania za adresatem, uścić dopłatek od drogi, którą rzeczywiście potwierdzenie odbioru przebyło.

III. Ekspedywanie i doręczenie.

§ 32. (Podział depesz według urzędowego z niemi postępowania.) Depesze dzielą się na trzy rodzaje:

1. Depesze państwowie: Depesze nadane przez Jego c. i k. Apostolską Mość i Członków Najwyższego Domu Cesarskiego, względnie w Najjaśniejszym lub Najwyższym zleceniu, depesze nadane przez urzędy i organy należące do c. i k. najwyższych, nadwornych urzędów, urzędy dyplomatyczne i konsularne, następnie depesze władz państwowych i wojskowych i odpowiedzi na te depesze;

2. Depesze służbowe:

A) Depesze, wymieniane między władzami telegraficznymi kierującymi a urzędami telegraficznymi wykonawczymi, odnoszące się do służby telegraficznej,

B) Depesze wymieniane w wewnętrznym ruchu, następnie w ruchu z Bośnią-Hercegowiną, Węgrami, Bułgarią, Rumunią i Serbią, między władzami pocztowymi kierującymi a urzędami pocztowymi wykonawczymi a odnoszące się do służby pocztowej i

C) Depesze, którym w publicznym interesie osobnym rozporządzeniem Ministerstwa handlu przyznany został charakter depesz służbowych. Te ostatnie rodzaje depesz są ogłoszone w urzędowej taryfie telegraficznej.

3. Depesze prywatne i to pilne i zwykłe depesze prywatne (§ 25).

Przy wysyłaniu mają państwowie depesze pierwszeństwo przed wszystkimi innymi, depesze służbowe przed wszystkimi depeszami prywatnymi, a pilne depesze prywatne przed zwykłymi depeszami prywatnymi.

§ 33. (Droga przesłania.) Depesze posyła się z reguły drogą normalną, to jest najtańszą, w ruchu będącą.

Jeżeli nadawca przepisał w pisemnym oryginale depeszy drogę, natenczas przesyła się drogą podaną, jeżeli nie jest przerwana albo przewód nie jest przeciążony.

Żądaniu nadawcy, by depeszę jego aż do urzędu przezeń podanego telegrafem, a stamtąd do miejsca przeznaczenia pocztą posłać, należy o ile możliwości zadość uczynić.

Jeżeli w czasie przesłania są linie przerwane, ostatni urząd, po za którym linia jest przerwana, posyła dalej drogą telegraficzną dalszą, uboczną lub w braku i tej gońcami, względnie pocztą (o ile możliwości, jako rekommendowany list).

§ 34. (Przesyłanie depesz zapomocą semaforów.) Pod semaforycznymi depeszami rozumie się takie depesze, które się wymienia z okretem zapomocą semaforów (telegrafy morskie). Depesze przez austriackie stacy semaforyczne wyprawiane, muszą być ułożone albo w języku włoskim lub też znakami ogólnego kodeksu handlowego. Te znaki są: B, C, D, F, G, H, I, K, L, M, N, P, Q, R, S, T, V, W. Używając ich przy szyfrowaniu, nie można więcej, jak cztery litery razem grupować.

Każda depesza semaforyczna, oddawana przez okręt, znajdujący się na morzu, musi mieć na poczatku urzędowy dopisek „semaphorisch“ lub „sémaphorique“.

Jeżeli depesza przeznaczoną jest dla okrętu, znajdującego się na morzu, natenczas musi adres, oprócz zwyczajnych dat zawierać także nazwę lub urzędowy numer okrętu przeznaczenia i podanie jego narodowości. Nazwisko i miejsce zamieszkania nadawcy należy podać stacy semaforycznej.

Przy państwowych semaforycznych depeszach, które wysyła okręt na morzu, zastępuje się pieczęć sygnałem odmiennym komendy. Nazwa okrętu musi być podana.

Należytość łączną przy depeszach, adresowanych do okrętów na morzu, ściąga się od nadawcy,

przeciwnie przy depeszach, które okręty na morzu wysyłają, od adresata (§ 42). W ostatnim przypadku zawiera depesza na początku dopisek: „Einzuheben....“ albo „Percevoir....“.

Depesze, pochodzące od okrętu na morzu, przyjmuję się tylko wtedy, jeżeli w miejscu adresowem urząd telegraficzny się znajduje. Posyła się je dalej na miejsce przeznaczenia w znakach po-wszechnego kodeksu handlowego, jeżeli sobie tego wysyłający okręt życzył. Jeżeli życzenie to nie zostało wyrażone, natenczas przełoży depesze naczelnik stacy semaforycznej na mowę otwartą.

Nadawca depeszy przeznaczonej dla okrętu na morzu może oznać liczbę dni, w ciągu których stacy semaforyczna ma trzymać depeszę w pogotowiu celem przesłania jej okrętowi; w tym przypadku ma wyraźnie podać liczbę dni czekania, w które dzień nadania wliczyć należy.

Gdyby okręt, dla którego depesza semaforyczna jest przeznaczona, nie nadszedł w przesciągu czasu przez nadawcę podanego lub jeżeli o tem wzmianki nie było do 29. dnia rano, od dnia nadania depeszy do stacy semaforycznej, doniesie o tem stacy semaforyczna nadawcy w drodze uwiadomienia służbowego. Nadawca może następnie w drodze oplaconego awiza służbowego telegraficznego, względnie pocztowego, adresowanego do stacy semaforycznej, żądać, by stacy ta depeszę jego w czasie dalszego 30dniowego terminu trzymała w pogotowiu do przesłania i t. d.; jeżeli żądanie takie nie zostało postawione, traktuje się depeszę jako niedoręczalną.

§ 35. (Dalsze wyprawianie z odbiorczego urzędu telegraficznego pocztą.) Depesze do miejscowości poza obręcem sieci telegraficznej wyprawia się z odbiorczego urzędu telegraficznego pocztą, jeżeli

a) tego nadawca lub adresat wyraźnie żądał; odbiorczy urząd telegraficzny może jednak, także depeszę opatrzoną dopiskiem „Post“ wyprawić umyślnym posłańcem, jeżeli adresat zwrócił się do urzędu z pisemną prośbą, by mu dla niego nadeszłe depesze bez wyjątku przez umyślnego posłańca dostawiano;

b) jeżeli odbiorczy urząd telegraficzny nie ma do rozporządzenia żadnego szybszego środka komunikacyjnego.

Nadto odbiorczy urząd telegraficzny uprawniony jest do posługiwania się pocztą, celu dalszego wyprawienia depeszy:

- a) jeżeli w depeszy środek komunikacyjny, którym się ma wyprawić, nie jest podany;
- b) jeżeli podany środek różni się od służbowo zarządzonego;
- c) jeżeli dalsze wyprawienie ma nastąpić przez posłańca, płatnego przez adresata, a ten się raz dawniej wzbraniał zapłaty za drogę posłańcowi wyrównać.

§ 36. (Odbiorca.) Depesze wydaje się adresatowi, względnie pełnoletniemu członkowi jego rodziny, służbie jego, komornikom lub właścicielom mieszkania, ewentualnie portyferowi hotelu lub domu, w którym adresat mieszka, o ile on w pisemnym uwiadomieniu do urzędu telegraficznego odbiorczego nie wskazał osobnego zastępcy lub wysyłający nie żądał wyraźnie doręczenia do rąk adresata.

Go do doręczania depesz osobom, znajdującym się w śledztwie karno-sądowem lub w konkursie, obowiązują postanowienia § 5.

§ 37. Doręczenie przez posłańca. Depesze prywatne, które mają być doręczone w mieszkaniu adresata za potwierdzeniem odbioru na odnośnych recepcjach odbiorczych i za uiszczeniem ewentualnie na depeszach ciążących należycie, doręcza z reguły posłaniec telegraficzny (roznosiciel depesz).

W razie oddania depeszy przez posłańca (roznosciciela) nie adresatowi, lecz innej, po myśli § 36 do odebrania uprawnionej osobie, ma ta ostatnia w recepcji odbiorczym do własnego podpisu dodać słowo „za“ i nazwisko adresata.

Odbiorca ma na recepcji odbiorczym podać miejsce i czas (dzień, godzinę i minutę) doręczenia depeszy, a ewentualnie potwierdzić otrzymanie, wraz z depeszą doręczonego przekazu na odpowiedź; jeżeli odbiorca mimo wezwania dat tych nie umieści ma to roznosiciel depesz uczynić.

Gdyby drzwi do mieszkania adresata nie otworzono lub roznosiciel nikogo nie znalazł, który był uprawniony i chciał przyjąć depeszę dla adresata, natemaz zostawi we wskazanem mieszkaniu awizo, a depeszę odniesie napowrót do urzędu, w celu wydania jej na późniejsze żądanie adresatowi lub jego pełnomocnikowi. Gdyby w przeciągu 24 godzin od czasu pierwszej próby doręczenia żądanie takie nie zostało postawione, a druga natemaz przedsięwzięta próba doręczenia okazała się bezskuteczną, natemaz należy uważać depeszę jako niedoręczalną.

Jeżeli depesza adresowana jest „telegraph-lagernd“ albo „télégraphe restant“, wydaje się ją wtedy przy okienku w urzędzie telegraficznym

tylko adresatowi lub jego upoważnionemu zastępcy.

Depesze, które są adresowane „postlagernd“ albo „poste restante“ lub mają być przez poczję doręczone, podlegają pod względem doręczenia i terminów przechowania tym samym przepisom, co posyłki pocztowe.

Wszystkie depesze — z wyjątkiem semaforycznych, wystosowanych do okrętów i adresowanych „poste restante“ — które nie mogą być doręczone adresatom w przeciągu sześciu tygodni od dnia nadania do urzędu telegraficznego oddawczego, będą po upływie tego terminu uszczepione.

§ 38. (Komunikowanie depesz przez telefon.) Depesze dla adresatów, posiadających telefoniczne połączenie z urządzeniem oddawczym (uczestników telefonu), można na żądanie także telefonicznie podawać im do wiadomości.

Urzędowe pisemne wygotowania depesz, telefonicznie podanych uczestnikowi do wiadomości, przesyła się mu albo w wolnych od opłaty listach służbowych zwyczajną drogą pocztową lub leż (na ogół, przez uczestnika z góry w urzędzie oddawczym złożone pisemne oświadczenie) deponuje poste restante, względnie télégraphe restant albo też składa się w półce listowej, jeżeli uczestnik ma taką.

Poprzednio wspomniane oświadczenie uczestnika winno być tej treści, że życzy sobie, by wszystkie dla niego w centralnym urzędzie nadane depesze były mu telefonicznie do wiadomości podane i zarazem ma dokładnie oznaczyć, w jaki z wyżej podanych sposobów wygotowania telegraficzne mają mu być doręczone; takiemu żądaniu postanowionemu w pojedyńczym tylko przypadku uczyni się zadość tylko wyjątkowo, w razie uwzględnienia godziny.

Za zarejestrowanie osobnego zarządzenia pod względem doręczenia ściąga się należyść roczną.

Depeszę, podaną do wiadomości uczestnikowi przez telefon, uważa się nawet bez przysłania urzędowego wygotowania jako przepisowo doręczoną.

Gdyby z jakiegoś powodu nie można było niezwłocznie telefonicznie podać do wiadomości depesz, natemaz należy doręczyć depeszę adresatowi po myśli zresztą obowiązujących postanowień.

§ 39. (Sprostowania.) Tak nadawać jak i adresat może wysłaną, względnie otrzymaną depeszę celem sprostowania kazać powtórzyć, czy to przez urząd przeznaczenia, czy też urząd nadawcy,

lub też przez slacyę przejściową i to w całości lub częściowo. Za to złożyć należy:

1. Należytość za depeszę, w której żądanie jest wyrażone.

2. Należytość za odpowiedź telegraficzną:

a) jeżeli powtórzenia żąda adresat;

b) jeżeli nadawca sprostowania żąda i wyraźnie telegraficznej odpowiedzi się domaga.

Należytości za uwiadomienia służbowe tyczące się sprostowania zwraca się w całości lub częściowo, jeżeli awiza te spowodowane zostały przez myłyki zaszłe w służbie telegraficznej.

Należytości za depesze, do których się awiza służbowe dotyczące sprostowania odnoszą, nie zwraca się bezwarunkowo.

Jeżeli słowa, których powtórzenia zażądano, są niewyraźnie napisane, winien urząd nadawczy do powtóżenia dodać uwagę: „Schreibeweise zweifelhaft“ lub „Ecriture douteuse“. W tym przypadku nie się nie zwraca.

Sprostowanie lub powtóżenie już wysłanych depesz można spowodować także w drodze poczty za pośrednictwem urzędu nadawczego i odbioru; obowiązkiem tych jest, jeżeli odnośnie żądanie przez pocztę postawione zostanie, wyprawić je listem rekomendowanym. Koszta pocztowe ma z góry złożyć strona prosząca o sprostowanie w urzędzie, w którym żądanie postawiła.

§ 40 (Posłanie za adresatem na jego żądanie.) Każdy może żądać, by mu depesze pod jego adresem w urzędzie telegraficznym nadeszły posłano pod podanym, innym adresem.

Każda prośba o posłanie za adresatem wniesioną być musi pisemnie i to za pośrednictwem uwiadomienia służbowego, za które się płaci, albo pocztą przez adresata samego, względnic przez jedną z osób uprawnionych do odbioru jego depesz.

Wniesienie takiej prośby zobowiązuje adresata do wyrównania należytości ewentualnie przez urząd przeznaczenia nie ściągniętych.

Jeżeli w miejscu przeznaczenia depesz, nie mającej dopisku „Nachsenden“ albo = FS = podano wprawdzie urzędowi oddawczemu nowy adres, jednak nie dano zleceń do telegraficznego posłania za adresatem, natęczas przesyła się adresatowi odpis depesz przez pocztę, chyba że proszono o przechowanie depesz. Telegraficzne przesłanie w tych przypadkach może być z ważnych powodów z urzędem zarządzone.

W kraju, w razie przesłania z urzędu nie ściąga się za to żadnych należytości.

IV. Należytości.

A. Ściąganie należytości.

§ 41. (Ściąganie należytości przy nadawaniu.) Należytości telegraficzne należy, pominiawszy wyjątki w § 42. naprowadzone, uścić przy nadawaniu depesz i to gotówką lub przez nalepienie znaczków pocztowych w kwocie taryfy wskazanej na stronie tekstu depesz. Depesze, wrzucone do skrzynek pocztowych i do skrzynek dla korespondencji pneumatycznej, jakież nadane w urzędach pocztowych w miejscowościach poza obręcem sieci telegraficznej, w składach pocztowych, przez listonoszów wiejskich lub posłańców telegraficznych muszą być znaczkami pocztowymi w wysokości taryfy wskazanej, opłacone.

Stronom, które prowadzą szczególnie ożywioną korespondencję telegraficzną, można pozwolić na przedłużenie terminu do obliczenia się z należytości na prośbę do Dyrekcji poczt i telegrafów wniesioną, za złożeniem odpowiedniego, pieniężnego depozytu. Depesze za późniejszym zarachowaniem należytości nadawać można tylko w tym urzędzie telegraficznym, w którym depozyt pieniężny złożono.

§ 42. (Uszczerzenie należytości przy wydawaniu.) Nasługujące należytości ściąga się od adresata:

- a) taksę uzupełniającą depeszę posłanej na zlecenie strony za adresatem;
- b) całą taksę depeszysyfrycznej, pochodzącej z okrętu na morzu się znajdującego;
- c) taksę uzupełniającą za nienaturalne a przy pierwszym taksowaniu nie uwzględnione ściągania lub przekręcania słów;
- d) koszta za wysłanie depesz poza linie telegraficzne, przez nadawcę nie pokryte. Wysokość zapłaty posłańca, który ma adresat niścieć, wyczytać można w taryfie płat posłańca wdziałalnie umieszczonej w każdym urzędzie telegraficznym. Jeżeli posłaniec jednym chodem dwie lub więcej depesz jednemu i temu samemu adresatowi doręczy, płaci się tylko za jeden raz posłańcowi. Jeżeli za jednym chodem doręcza posłaniec depesze w jednym i tem samem miejscu różnym adresatom, należy za każde doręczenie zapłate posłańcowi niścieć.

We wszystkich przypadkach, gdzie przy doręczeniu ma być należycieść ściągnięta, wydaje się depeszę adresatowi tylko za uiszczeniem winnej kwoty.

§ 43. (Taryfa telegraficzna.) Urzędowa taryfa telegraficzna zawiera bliższe postanowienia o należycieliach w ruchu telegraficznym uiszczanych i ich wymiarze.

§ 44. (Obowiązek poręki nadawcy co do należycieli.) Jeżeli należycieści za przesłane depesze przez pomyłkę pobrano w mniejszej kwocie, aniżeli je adresat uiszcza miał, wzglednie jeżeli z jakiegokolwiek powodu nie zostały ściągnięte, natenczas winien je nadawca wyrównać.

Mylnie, w za wysokiej kwocie gotówką pobrane należycieści zwraca się z urzędu nadawcy, jeżeli jest znany, uiszczane zaś w znaczkach pocztowych tylko na osobną prośbę.

B. Zwrot należycieli.

§ 45. (Należycieści, przypadające do zwrotu.) Następujące należycieści zwraca się na żądanie tym, którzy je złożyli:

a) pełną taksę każdej depeszy, która z winy służby telegraficznej nie osiągnęła swego mniejsza przeznaczenia;

b) pełną taksę każdej depeszy, która wstrzymano w drodze z powodu przerwania linii i której unieważnienia wysyłający z tego powodu zażądał;

c) pełną taksę każdej depeszy, która z winy służby telegraficznej później doszła na miejsce swego przeznaczenia, niż gdyby pocztą była nadeszła, albo, jeżeli adresatowi doręczoną została po upływie:

1. 12 godzin, przy depeszy, wymienionej między miejscowościami dwóch sąsiednich lub liniami wprost połączonych krajów europejskich,

2. 24 godzin, przy depeszy wymienionej między dwoma miejscowościami niesąsiednich lub liniami wprost niepołączonych europejskich krajów (do których pod tym wzgledem zalicza się także Algier, Tunis, kaukaską Rosję i azjatycką Turcję),

3. trzy razy po 24 godzin we wszystkich innych przypadkach.

Gzasu, kiedy urzędy są zamknięte jak i czasu trwania przesłania posłańcem nie wlicza się do wyżej wspomnianych terminów.

Za depesze państowe i pilne prywatne zwraca się taksę z powodu przekroczenia terminu w powyżej sub 2 i 3 podanych przypadkach już przy przekroczeniu o połowę podanych terminów;

- d) pełną taksę każdej, w tajnej mowie ułożonej depeszy z kolacynowaniem lub każdej w otwartej mowie ułożonej depeszy, która z powodu omyłek przy przesłaniu zaszych celu swego widocznie spełnić nie mogła, o ile omyłki nie zostały ewentualnie w drodze opłaconego awiza służbowego sprostowane;
- e) należycieść za osobną czynność, która spełnioną nie została;
- f) pełną taksę za każde opłacone telegraficzne, czy pocztowe awizo służbowe, którego wysłanie spowodowane zostało przez omyłki zaszłe w służbie telegraficznej;
- g) pełną kwotę każdej, za odpowiedź z góry zapłaconej sumy, jeżeli adresat z przekazu żąnego użytku nie zrobił wzglednie go nie przyjął i jeżeli przekaz zwrócony został przed upływem trzymiesięcznego terminu, licząc od dnia wygotowania;
- h) taksę za telegraficzną wysyłkę niedokonaną, jeżeli wskutek przerwania telegraficznej drogi depesza przesłana została pocztą lub w inny sposób na miejsce przeznaczenia. Wydatki jednak poniesione w celu zastąpienia telegraficznego przesłania innym środkiem komunikacyjnym, potrąca się ze sumy zwracanej;
- i) taksę za słowa przy przesłaniu wypuszczone, jeżeli przynajmniej 1 K wynosi i jeżeli omyłka nie została już w opłatnej drodze służbowej sprostowana;
- j) taksę za zapłacone awiza służbowe, za pomocą których żąda się powtórzenia domniemanie błędnie oddanego jakiego miejsca, następnie także kwoty za odpowiedzi do tego się odnoszące, jeżeli powtórzenie nie jest jednoznacznego z pierwotnym podaniem. Jeżeli jednak na podstawie tego postępowania sprostowanego wykaże się dowodnie, że ze słów, których powtórzenia zażądano, w oryginalnej depeszy tylko kilka słów błędnie, inne zaś poprawnie oddano, natenczas nie zwraca się taksy za te słowa w żądaniu sprostowania i odpowiedzi, które się odnoszą do słów już za pierwszym razem poprawnie oddanych;
- k) różnicę między wartością przekazu na odpowiedź a mniejszą taksą od depeszy tym przekazem opłaconej, jeżeli różnica ta przynajmniej 1 K wynosi;

D) taksę za każde słowo depeszy na zasadzie urzędowego zarządzenia oł. wysłania wykluczone;

m) przy cofnięciu (unieważnieniu) depeszy wszelkie jako zwrotne w rachubę wechodzące taksy, względnie części taksy.

§ 46. (Termin reklamacyjny i postępowanie.)

Każda reklamacja celem zwrotu taksy, musi być pod grozą utraty prawa wniesiona w czasie pięciomiesięcznym, licząc od dnia nadania depeszy.

Jako dowody dołączyć należy:

a) pisemne poświadczenie urzędu przeznaczenia lub adresata, jeżeli depesza za późno doręczoną została lub wcale nie doszła na miejsce przeznaczenia;

b) wygotowanie adresatowi doręczone, jeżeli chodzi o wypaczenie lub wypuszczenie.

Podania reklamacyjne wnosić należy w urzędzie nadawczym lub urzędzie odbioru, względnie w dyrekcji poczt i telegrafów, której urząd nadawczy lub urząd odbioru podlega.

C. Uwolnienia od należności.

§ 47. (Depesze wolne od opłaty.) Od należności telegraficznych wolne są:

a) Depesze państwowé:

Depesze przez Jego c. i k. Apostolską Mość i członków Najwyższego domu cesarskiego lub z Najwyższego polecenia nadane, następnie telegraficzne korespondencje urzędów i organów należących do c. i k. Najwyższych urzędów nadwornych w ruchu wewnętrznym austriackim, jakież w ruchu z Węgrami i Bośnią-Hercegowiną (depesze państwowé, nadworne).

Wszystkie inne państwowé depesze podlegają należności.

b) Depesze służbowe.

D. Zniżone należności.

§ 48. (Depesze z zapowiedziami meteorologicznemi.) Pobieranie depesz meteorologicznych (z zapowiedzią stanu pogody) wydawanych co-

dziennie przez c. k. Zakład centralny dla meteorologii i geodynamiki we Wiedniu i państwo Urząd telegraficzny w Innsbruku dopuszcza się za zniżoną należnością w drodze abonamentu, który każdy i to w każdym urzędzie telegraficznym państwowym i każdego dnia rozpocząć lub zaprzestać może tak jednak, by przynajmniej pierwszy i ostatni dzień tego samego miesiąca zawierał.

Depesze zapowiedzi stanu pogody przesyła się szyfrowane; abonent sami sobie je odczytują i dostają w tym celu z urzędu potrzebny do tego klucz szyfrowy.

Depesze zapowiedzi stanu pogody muszą abonent odbierać sami w urzędzie telegraficznym.

§ 43. (Depesze dziennikarskie i najmy przewodów.) Depesze w jawnej mowie ułożone, adresowane do przedsiębiorstw dziennikarskich i zawierające wiadomości, które są przeznaczone do ogłoszenia w dotyczących czasopismach, mogą być w obrocie wewnętrznym jak i z Węgrami przesypane za złożeniem należności ryczałtowej. Taka korespondencja za ryczałtowej jest dopuszczalna tylko w godzinach nocnych i musi być oznajmiona w urzędzie nadawczym najpóźniej do 7 godziny wieczorem. Proszę przedsiębiorstwo dziennikarskie zawiadamia się w przeciągu dwóch godzin o dopuszczalności lub niedopuszczalności oznajmionej korespondencji.

W depeszy dziennikarskiej, wyprawianej za należnością ryczałtową, nie wolno umieszczać większej liczby adresów.

Nadto można na osobną prośbę przedsiębiorstw dziennikarskim w czasie godzin nocnych dać w najem do użytku niewykorzystane dostatecznie przewody telegraficzne.

Podania o pozwolenie na takie najmy przewodów wnosi się do c. k. Ministerstwa handlu, które w razie udzielenia pozwolenia ustali warunki korzystania z wynajętego przewodu telegraficznego i należność, która ma być za to uiszczeną.

Bliższe postanowienia o zniżkach należnościowych dla depesz prasowych zawiera taryfa.

Call wlr.

